

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt VIII. Abundantia sanctarum lacrymarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

buscunque hæ inciderint, facili miseratione tangantur. Id adeo maximè in Seraphico S. Francisco videre licet: cui ex assidua cum Christo crucifixo consuetudine, eam habebat teneritatem ac mollitudinem animi, ut non modò hominis hominum, sed brutarum quoque animantium commoveretur; nec earum duntaxat, in quibus aliquam agnosceret vel obscuram Domini sui patientis imaginem (ut de agnellis ac vermiculis à nobis antea memoratum est) sed etiam reliquarum omnium: ut, nive humum obtinentem, etiam grana spargi cuperet, ad sublevandam minutarum avium necessitatem.

Spec. Vit. S.
Frs. p. 1. c.
78.

CAPVT VIII.

Abundantia sanctarum lacrymarum.

§. I.

Passionem Christi assidue recogitantibus, hoc donum solere à DEO concedi.

Multas omnino atque multiplices in presenti vitalis lacrymandi causas habemus. Nam sive nos ipsos innoxiamur, sive proximum; sive locum exilij in quem projecti sumus, sive patriam cœlestem à qua excidimus; sive denique momentum quo nunc vivimus, sive præterita aut futura contemplerur: tot undique sese lacrymarum fontes aperiant; ut qui sibi existimet fas esse absque luctu vivere, eum profectò necesse sit, aut oculis mentis carere, aut eos à rerum quæ se circumstant respectu, studiosè avertere.

Attamen inter tot, tamq; diversos lacrymarum fontes, nullus tam copiosus atque abundans esse videtur, quàm amara passio, & acerba vulnera Salvatoris: quorum utrumque attendita consideratio excitare solet in corde Crucifixum

mantis teneriores sensus atque affectus, & inde ex oculis dulces lacrymas prolicere: velutq; Sanctorum exemplis di-
ctisque compertum est, conluevit divina bonitas, hoc lacrymarum donum, instar singularis privilegij, ijs præsertim concedere, qui libenter in Christi cruciatibus commeditandis exercentur.

Serm: 10.

S. Fulgentius de ijs agens, qui de sua salute solliciti, intentiq; sanctis operibus, juxta Psalmistam eunt & flent, mittentes semina sua: *Ubi (inquit) seminant in lacrymis, nisi juxta arborem crucis, ubi fons est proximus Salvatoris?* Quibus significat Christi patientis contemplationem, fontem esse sanctarum lacrymarum, atque ex scatebris vulnerum ejus deduci pios illos rivulos, quibus animæ sanctæ, juxta crucis arborem, & fluenta Salvatoris residentes, solantur ardores & dolores suos, & fallunt incolatus sui longa tædia: quemadmodum olim filij Israël, sedentes super flumina Babylonis, & dilectæ Sionis desiderio suspirantes, deflebant exilij sui moras, appensis ad fluviales salices, damnatisq; tristi silentio, pristinae suæ lætitiæ instrumentis.

Cyprianus autem, seu autor sermonis de Coena Domini, inter ejus opera, cum illud præmisisset: Panem istum Angelorum (hoc est, Christum in Eucharistia) omnium exuperare dulcedinum voluptates: *Vide (inquit) quomodo his qui Christi commemorant passionem intra sacri mysteria, quasi per quosdam canales de interioribus fontibus egrediuntur torrentes; & super omnes delicias lacrymis nectareis anima delehetur?* Habes & hic interiores fontes lacrymarum, immò torrentium, nimirum passionis Christi commemorationem, sive meditationem. Siquidem cor Christum amantis, instar clibani stillatitij, ingestis in memoriæ sinum, ipsis amaris cruciatibus, tanquam floribus herbisve salubribus & odoratis, ijsq; subjecto charitatis igne decoctis, sensim solvitur, & molliter exsudat per oculos, & aquis illis pretiosis interiores æstus suos mitigat patiter & redacendit.

A a a a z

Nam

Nam ne istos fletus amaros aut insuaves esse putes, docet laudatus autor eas lacrymas esse nectareas; quod nempe his lacrymis, nihil cordi dulcius sit: ut istud expertus

P. 1. Stim. c. 7.

Bonaventura, non semel miretur commixtionem illam ineffabilem intimi doloris & sanctæ dulcedinis, quam sentit anima in consideratione Dominicæ passionis. Eiq; rei aliquo modo explicandæ, hanc in quodam loco non incongruam addibet similitudinem: *Sicut aqua* (inquiens) *in terte putrefacta, solis calore decocta in vinum convertitur: sic lacryma in perfectè contrito, fervore charitatis decocta, in ro-*

P. 3. Stim. c. 1.

De perf. vit. c. 6. *num laticia convertuntur. Idem denique in alio tractatum hanc tribus verbis absolvens; Quicumque desiderat (inquit) aquas gratiarum, aquas lacrymarum, ipsas hauriat de fontibus Salvatoris, id est de vulneribus JESU Christi. Sic illa*

§. 2.

Dulcedo & pretium lacrymarum, ex Crucifixi contemplatione manantium.

Atque ut huic argumento aliquantulum immoremur, satis constat has ipsas lacrymas, sive ad solatium animæ amantis atque lugentis, valere plurimum; sive ad divinam in nostris angustijs misericordiam provocandam. Considerat eas S. Paulinus, ut quædam cœlestium gaudiorum semina; dum exhortans nos ad plorandum coram Domino *Illi flentes* (inquit) *gaudia nostra seminabimus.* Easdem jam vidimus ab alio quodam dici nectareas, atque ijs animam super omnes delicias delectari. At enim ne longum faciam, tuum hîc duntaxat, ô Christi crucifixi amator, experimentum appello.

Ep. 4. ad Sever.

Quàm enim, amabo, dulce est, sive cum Magdalena involvi & circumfundi cruci, & speciosos Crucifixi pedes calidâ lacrymis rigare, reliqua Salvatoris vulnera ijsdem respersere, ejusdem sanguini miscere oculorum humorem, præ-

moris astu dolorisq; vehementia copiosè redundantè? sive cum ipsa DEI Matre, in profunda dolorum filij contemplatione, stare juxta crucem, eandemq; humum, quam ille suo sanguine irroret, pio ploratu perfundere, divinumque illum croorem (si ita fas loqui) lacrymarum imbre diluere. Quàm suave, cum tot Crucifixi amatorum lacrymis suas miscere & confundere, perpetuare illos (prouc Sanctus appellat Bonaventura) aquæductus, augere rivos, qui de Filij ac Matris luminibus ductâ origine, pèrque reliquorum Sanctorum oculos cursu producto, in flumen evadunt, cujus impetus lætificat civitatem DEI.

Nimirum cùm eas in corde pij contemplatoris concipiat divina charitas, quæ sine dulcedine esse nequit (*soror enim amoris dulcedo*, ut ait S. Augustinus) necesse est & has divinx charitatis filias, parenti similes, hoc est, suavitatis plenas esse. *Quid enim dulcius lacrymis charitatis?* inquit Bernardus.

Hic verò exclamantem audio S. Bonaventuram: *Felices lacrymæ, quas manus Conditoris absterget!* Beatæ guttæ, quæ (ut Beatus meditatatur Macarius) igne charitatis in pretiosas gemmas concretescentes, ponuntur in conspectu DEI, in cœlestibus thesauris asservandæ. *Posuisti* (ajebat Propheeta DEUM alloquens) *lacrymas meas in conspectu tuo.* Et ad Tobiam Raphaël Angelus: *quando orabas cum lacrymis, ego obtuli orationem tuam Domino.*

Nam sicut orationes Sanctorum (secundùm quod in Apocalypsi scriptum est) sunt instar pretiosorum aromatum, quæ in phialis seu thuribulis aureis incensa, & DEO suavem odorem inhalantia, imponuntur altari cœlesti, quod est ante thronum DEI: ita Sanctorum lacrymæ, quæ vel expassionis Christi memoria, vel alio quocunque pio animi sensu funduntur, in DEI oculis instar sunt pretiosarum margaritarum, quarum ille decore deleatetur, propter-

Hom. 30. in Gen. ptereâq; velit eas poni in conspectu suo. Unde Chryso-
mus: *Quidnam oculis illis formosus, perpetuo lacrymarum*

Hom. 22. ad Rom. *Respice (inquit) lectum Davidis, in quo, tanquam margaritæ,*
per singulas noctes erant congelatæ Prophetæ lacrymæ. Ex quibus

denique sanctarum lacrymarum etiam pretium agnoscit.

Addo: Nihil his efficacius esse ad permovendum cor

DEI; easq; omni voce potentiùs ab eo id omne, quod ad

salutem nostram pertineat, impetrare. Nisi enim pie illa

lacrymæ vocis pondus haberent apud DEUM; non illi dice-

ret quidam è sanctis ploratoribus in psalmo quodam: *Au-*

Psal. 38.

ribus percipe lacrymas meas. Clamare se censet, etiam dum

plorat silentio. Non vult jam stetus suos poni in conspectu

DEI, non oculis tantùm lacrymas subjici, sed etiam percipi

divinis auribus, tanquam eloquentem fortèmq; vocem ef-

ficienti cordis, cui nempe oculi pro lingua sunt, & lacryma-

rum per genas decursus, pro elamore valido & efficaci or-

psal. 6.

atione. Unde alibi exauditum se sentiens: *Exaudit (in-*

quit) vocem stetus mei. Denique vis nosse, quàm discreti sint

Ecclesi. 35.

oculi piè ad DEUM plorantium? *Nonne lacrymæ viduæ (in-*

quit Scriptura) ad maxillam descendunt, & exclamatio quæ

super deducunt eas? à maxilla enim ascendunt usque ad ocu-

lum, & Dominus exauditor non deletabitur in illis. Vident

uti vox lacrymarum, & (ut in ipso textu præcessit) *loquentis*

gemitus, ascendat usque ad aurem DEI, & exaudiatur, & fa-

cilè, quod petit, impetret?

Quòd si hanc vim habet omnis lacryma, quæ de cordis

dolore compuncto in conspectu DEI funditur: quam esse

dicemus earum lacrymarum efficaciam, quas in corde Cru-

cifixum amantis producit intima passionum ejus contem-

platio? Quarum videlicet, uti materia nobilior, & origo

divinior; ita esse debeat, & sensus dulcior, & fructus effi-

caior, & vis apud DEUM efficacior. Visum esse Christum.

S. Ge.

S. Gertrudi eas lacrymas, quas ipsa in ejus passione deploranda funderet, paterâ aureâ quasi recolligere; suprà indicatum est, cùm compassionis exercitium proponeremus. In B. Lydvinae vita legimus; cùm illa in quadam desolatione spiritûs, ipsos dies quindecim ad Christum plorando cõsumpsisset, atque ad extremum deficientibus lacrymis, humorem quendam sanguineum ex oculis stillaret, ejusmodi guttarum sanguinearum nonnullas reservatas, miram edidisse odoris fragrantiam: non obscuro indicio illius, quâ Virginis anima (licet afflicta & desolata) in ijs fundendis perfunderetur, suavitatis. Felices profectò, qui eâ gratiâ donati sunt. *Domine, da mihi hanc aquam*, doloris, inquam, amorisq; sancti lacrymas, quæ cordis mei duritiam, resolvant; ut in recolenda amarissima passione tua, sensum aliquem pietatis concipiam.

P. 2. c. 7.

CAPVT IX.

Transformatio hominis in JESUM Christum crucifixum.

§. I.

Excellentem hominis Christiani perfectionem in ea transformatione consistere.

Suprema humanæ animæ perfectio atque felicitas, inpropinquo ad Deum accessu, per intimam naturæ, indolis, morûmq; divinorum participationem, atque eo sensu, in quadam in ipsum primum suum principium, finemq; ultimum ac summum bonum, transformatione consistit. Et in illa quidem felicissima regione æternæ lucis & pacis imperturbabilis, revelatâ facie gloriæ Domini speculantes, in eandem imaginem (ut Paulus loquitur) transformabi-

2. Cor. 2.

12121,